



А. Е. Ферсманъ.

КРЕМЪКЪТЪ И НЕГОВАТА ИСТОРИЯ.

Презъ последнитѣ години пушачитѣ вмѣсто кибритъ започнаха да употрѣбаватъ запалки, въ които се поставя „кремъче“ („камъкъ“) и отъ удара на кремъчето ѝ колелцето се явяватъ искри, които запалватъ памукъ, напоенъ съ бензинъ. Тази остроумна машинка се оказала твърде удобна и дълго време се считала като занимателна новина, макаръ, тукъ нищо особено ново нѣмало, а това, което се наричало кремъче или камъче е особена сплавъ отъ рѣдки метали и желѣзо. Ала и по-рано, преди да се изнамѣри кибрита, истинскиятъ кремъкъ игралъ съвършено сжщата роля.

За отбелязване е, че кремъкътъ е единъ отъ най-старитѣ камъни, влѣзли въ употрѣба въ живота на човѣка, а имало и времена, когато безъ кремъкъ човѣкъ мжно можелъ да живѣе. Кремъкътъ, като камъкъ съ голѣма твърдостъ, дава при ударъ ѝ стомана или ѝ другъ твърдъ камъкъ твърде ярка и гореща искра. При обработка отъ него лесно могатъ да се откѣртватъ кжсчета и да се получатъ издѣлия съ нуждитѣ заострени краища. Отъ огнь кремъкътъ не страда, само побѣлява, а нѣкога става дори по-твърдъ. Среща се въ доста голѣми кжсове, а въ нѣкои мѣстности образува цѣли пластове въ